

LBRIS

We know
books

Kristin Hannah

**FEMEILE
DIN UMBRĂ**

Traducere din limba engleză
RALUCA CONȚIU

LITERA

București

CAPITOLUL 1

Coronado Island, California, mai, 1966

Proprietatea McGrath, înconjurată de ziduri și de porți înalte, era o lume în sine, protejată și privată. În această seară, ferestrele cu muluri ale casei în stil Tudor străluceau în mijlocul peisajului luxuriant și atent aranjat. Coroanele palmierilor se legănau în bătaia vântului; pe suprafața piscinei pluteau lumânări, iar de crengile unui bătrân stejar de California atârnau lampioane aurii. Servitori în livrele negre se plimbau printre oaspeții bine îmbrăcați, cărând tăvi de argint pline cu pahare de șampanie, în timp ce un trio de jazz cânta într-un colț.

Tânăra Frances Grace McGrath, de 20 de ani, știa ce se aștepta din partea ei în această seară. Trebuia să apară sub forma unei tinere foarte bine-crescute, zâmbitoare și pline de seninătate; orice emoție nepotrivită trebuia ascunsă și purtată în tăcere. Lecțiile pe care le primise Frankie acasă, la biserică și în cadrul Școlii pentru fete St. Bernadette îi instilaseră un puternic sentiment de bună-cuviință. Neliniștea care stăpânea țara în aceste zile, furia care erupea pe străzile orașelor și în campusurile universitare, reprezenta o lume străină și distantă pentru ea, la fel de greu de înțeles ca și conflictul din îndepărtatul Vietnam. Frankie se plimba printre oaspeți, sorbind dintr-o coca-cola rece ca gheața, încercând să zâmbească, oprindu-se din când

în când pentru a face conversație cu prietenii părinților ei, sperând că nu i se vedea îngrijorarea. În tot acest timp, privirea ei îi căuta fratele, care întârziase la propria petrecere.

Frankie își adora fratele mai mare, Finley. Fuseseră mereu inseparabili, o pereche de copii cu părul negru și ochi albaștri, cu o diferență de vârstă mai mică de doi ani între ei, care își petrecuseră lungile veri californiene nesupravegheați de adulți, plimbându-se cu bicicletele de la un capăt la celălalt al adormitei Coronado Island, rareori ajungând acasă înainte de căderea nopții.

Dar acum el pleca într-un loc în care ea nu-l putea urma.

Mugetul unui motor de mașină tulbură petrecerea liniștită; claxoanele sunară tare, într-o succesiune rapidă.

Frankie o văzu pe mama ei tresărind la auzul zgomotului. Bette McGrath ura orice era extravagant sau vulgar, și categoric nu era de părere că prezența cuiva trebuia anunțată prin claxoane.

Câteva momente mai târziu, Finley dădu buzna prin poarta din spate, cu frumoasa lui față roșie și cu o șuviță cărlionțată de păr negru atârându-i pe frunte. Prietenul lui cel mai bun, Rye Walsh, îl ținea cu brațul pe după mijloc, dar nici unul dintre ei nu părea prea sigur pe picioare. Pufniră în râsul caracteristic bețivilor, se susținură unul pe celălalt, în timp ce și mai mulți dintre prietenii lor turmentați dădură năvală prin spatele lor.

Îmbrăcăta impecabil într-o rochie neagră, cu părul coafat într-un coc regal, mama se îndreptă spre grupul de tineri care râdeau. Purta perlele pe care i le lăsase moștenire mama ei, un memento subtil al faptului că Bette McGrath fusese odată Bette Alexander, din ramura Alexanderilor din Newport Beach.

– Băieți, spuse ea, cu vocea modulată de anii de școală. Ce drăguț că ați ajuns în sfârșit!

Finley se îndepărtă nesigur de Rye, încercând să-și îndrepte spatele.

Tatăl făcu un semn trupei, care se opri din cântat. Liniștea fu acoperită dintr-odată de sunetele obișnuite din Coronado Island într-o seară de primăvară – mugetul răgușit al oceanului, șoaptele palmierilor care se legănau deasupra, lătratul unui câine mai jos, pe stradă sau pe plajă. Tata se apropie în costumul său negru, făcut la comandă, cu o cămașă albă, apretată, și cravată neagră, ținând într-o mână o țigară și un pahar cu cocktail Manhattan în cealaltă. Cu părul său negru tuns scurt și maxilarul pătrătos, arăta ca un fost boxer care reușise în viață și învățase să se îmbrace bine, ceea ce nu era foarte departe de adevăr. Chiar și în mijlocul acestei mulțimi de oameni frumoși și bine îmbrăcați, el și mama ieșeau în evidență, radiind succes. Ea provenea dintr-o familie bogată și făcuse mereu parte din lumea bună; el urcase treptele scării sociale pe rând, ajungând să stea alături de ea, plin de încredere.

– Prieteni, membri ai familiei, proaspăt absolvenți, spuse tata cu vocea lui răsunătoare.

Când Frankie era mică, încă avea un ușor accent irlandez, pe care se străduise să-l elimine. Se lăudase adesea cu istoria sa de imigrant, o poveste despre independență și muncă fără oprire. Rareori pomenea despre norocul și oportunitatea de a se căsători cu fiica șefului, dar toată lumea știa. Lumea mai știa și că, la moartea părinților mamei, tata le triplase averea cu zelul său imobiliar.

Își puse brațul în jurul umerilor zvelți ai soției sale și o trase cât de aproape îi permitea ea să o facă în public.

– Suntem recunoscători că ați venit să ne ajutați să ne luăm rămas-bun de la fiul nostru, Finley. Tata zâmbi. Gata cu scosul pe cauțiune de la poliția din Coronado Island la 2.00 noaptea, după câte o cursă ridicolă cu mașinile.

Se auziră câteva râsete. Toată lumea cunoștea trăsesele sinuoase pe care îl urmase Finley spre viața de adult. Încă de când își amintea, fusese băiatul de aur, un copil sălbatic, care putea înmuia cele mai împietrite inimi. Oamenii râdeau la glumele

sale; fetele îl urmau peste tot. Toată lumea îl iubea pe Finley, dar majoritatea erau de acord că era o pacoste. Repetase clasa a patra, mai mult din cauza comportamentului. Uneori era lipsit de respect în biserică, și-i plăceau fetele cu fuste scurte, care aveau țigări în poșete.

Când râsul se stinse, tata continuă:

– Un toast pentru Finley și marea sa aventură. Suntem mândri de tine, fiule!

Servitorii apărură cu sticlele de Dom Pérignon și mai tur-nară șampanie; sunetul clinchetelor paharelor umplu aerul. Oaspeții îl înconjurară pe Finley; bărbații îl felicitau, bătându-l pe spate. Tinerele se înghesuiau pe lângă el, încercând să-i atragă atenția.

Tata făcu un semn muzicanților, care începură din nou să cânte.

Simțindu-se lăsată pe dinafară, Frankie se îndreptă spre casă, trecând pe lângă bucătăria mare, în care angajații trebăluiau de zor, așezând antreurile pe tăvi.

Se duse în biroul tatălui ei. În copilărie, acesta fusese locul ei preferat. Fotolii mari și confortabile din piele, taburete pentru picioare, doi pereți acoperiți cu rafturi cu cărți, un birou masiv. Aprinse lumina. Camera mirosea a piele veche și a țigări, cu o notă de after-shave scump. Teancuri ordonate de autorizații de construcție și planuri arhitecturale erau aranjate frumos pe birou.

Un perete întreg al biroului era dedicat istoriei familiei lor. Erau acolo fotografii înrămate pe care mama și tata le moșteniseră de la părinții ei, și chiar câteva aduse de tată din Irlanda. Era o fotografie a străbunicului McGrath, în uniformă de soldat, salutând aparatul de fotografiat. Alături de această fotografie, se afla medalia înrămată, pe care bunicul ei, Francis, o primise în Primul Război Mondial. Fotografia de la nunta părinților

ei era poziționată între *Inima Purpurie*¹ înrămată a bunicului ei, Alexander, și un articol de ziar cu fotografia vasului pe care servise, sosind în port, la sfârșitul războiului. Nu exista nici o fotografie cu tatăl ei în uniformă. Spre marea lui rușine, fusese clasificat drept 4-F² și descalificat din a îndeplini serviciul militar. Era ceva de care se plângea în privat doar familiei, dar numai atunci când bea. După război, îl convinsese pe bunicul Alexander să înceapă să construiască locuințe accesibile în San Diego pentru veteranii care reveneau acasă. Tata numea acest lucru contribuția sa la efortul pentru război, și avusese un succes spectaculos. În cadrul conversațiilor, era mereu atât de mândru de armată, încât, în timp, toată lumea din Coronado uitase că nu-și satisfăcuse stagiul militar. Încă nu existau fotografii ale copiilor lui. Tatăl ei credea că fiecare trebuia să-și câștige dreptul de a apărea pe acest perete.

Frankie auzi ușa deschizându-se încet în spatele ei, și cineva spuse:

– Oh, îmi pare rău. Nu am vrut să dau buzna.

Se întoarse și-l văzu pe Rye Walsh stând în pragul ușii. Avea un cocktail într-o mână și un pachet de țigări Old Gold în cealaltă. Fără îndoială, căutase un loc liniștit în care să poată fuma.

– Mă ascund de petrecere, spuse ea. Se pare că nu prea am chef de sărbătorit.

El lăsă ușa deschisă în spatele lui.

– Cred că și eu făceam același lucru. Probabil nu-ți amintești de mine...

– Joseph Ryerson Walsh; ți se spune Rye. Ca și whisky-ul, zise Frankie, încercând să zâmbească. Așa i se prezentase el cu o vară

¹ Purple Heart, decorație militară americană, oferită, în numele președintelui Statelor Unite, celor uciși sau răniți în timpul serviciului militar

² 4-F – clasificare stabilită de generalul Lewis B. Hershey pentru categoria bărbaților considerați inapți pentru serviciul militar din cauze fizice, mentale sau morale (n.red.)

în urmă. De ce te ascunzi? Tu și Fin sunteți ca doi gemeni. Amândurora vă plac petrecerile.

În timp ce el se aproia, inima ei făcu un salt în piept. Avusese acest efect asupra ei încă de la prima lor întâlnire, dar nu stătuseră cu adevărat de vorbă. Ea nu știa ce să-i spună acum, când se simțea puțin îndurerată. Singură.

– Îmi va fi dor de el, rosti el încet.

Ea simți arsura lacrimilor și se întoarse repede, ajungând cu fața la peretele plin cu amintiri din război; el veni lângă ea. Se uitară amândoi la fotografiile și amintirile de familie. Bărbați în uniforme, femei în rochii de mirese, medalii pentru curaj și răni, un steag american împăturit și înrămat, care îi fusese oferit bunicii ei din partea tatălui.

– Cum se face că nu sunt fotografii cu femei aici, decât în rochii de mireasă? întrebă Rye.

– Este un perete al eroilor. Pentru a onora sacrificiile făcute de familia noastră în slujba țării.

El își aprinse o țigară.

– Și femeile pot fi eroi.

Frankie *râse*.

– Ce e amuzant în legătură cu asta?

Ea se întoarse spre el, ștergându-și lacrimile.

– Eu... nu vrei să spui...

– Mda, spuse el, privind-o.

Frankie nu-și amintea ca vreun bărbat să o fi privit vreodată astfel, atât de intens. O făcu să-și piardă răsuflarea.

– Asta vreau să spun, Frankie. Este 1966. Toată lumea se schimbă.

Câteva ore mai târziu, când oaspeții începuseră să plece, Frankie descoperi că încă se gândea la Rye și la ce spusese el.

Și femeile pot fi eroi.

Nimeni nu-i mai spusese așa ceva vreodată. Nici profesorele de la St. Bernadette, nici părinții. Nici măcar Finley.

De ce nu-i trecuse vreodată prin minte lui Frankie că o fată, o femeie, și-ar putea găsi locul pe peretele din biroul tatălui ei făcând ceva eroic sau important, că o femeie putea inventa ceva sau descoperi ceva, sau putea fi o asistentă pe câmpul de luptă, salvând, literalmente, vieți?

Ideea aceasta o zguduise ca un cutremur, un final al perspectivei ei înguste despre lume de până atunci, al ei înseși. I se spusese timp de ani întregi, de către călugărițe, de către mama ei, că a fi asistentă era o profesie excelentă pentru o femeie.

Învățătoare. Asistentă. Secretară. Acestea erau viitoruri acceptabile pentru o fată ca ea. Abia cu o săptămână în urmă, mama ei o ascultase pe Frankie plângându-se de cât de grea era biologia de nivel superior și-i spusese cu blândețe: „Cui îi pasă de broaște, Frances? Vei fi asistentă doar până când te căsătorești. Și, apropo, este timpul să începi să te gândești la asta. Nu te mai grăbi la cursuri, ia-o încet! Cui îi pasă dacă termini mai repede? Trebuie să ieși la mai multe întâlniri“. Frankie fusese făcută să creadă că treaba ei era să fie o bună soție casnică, să crească niște copii manierati și să aibă o casă primitoare. În liceul ei catolic, petrecuseră ore întregi învățând cum să calce butonierele la perfecție, cum să împătorească cu precizie un șervețel, cum să așeze masa elegant. La colegiul pentru femei din San Diego, nu exista prea multă rebeliune printre colegele și prietenele ei. Fetele râdeau de pregătirea pentru examenele finale. Chiar și alegerea făcută de ea, de a deveni asistentă, nu avusese nevoie de prea multă introspecție; nu se concentrase decât la a obține note bune, făcându-și părinții mândri.

În timp ce muzicienii își strângeau instrumentele, iar ospătarii începeau să adune paharele goale, Frankie își dădu jos sandalele, ieși din curte și porni pe Ocean Boulevard, strada largă, pavată, care separa casa părinților ei de ocean.

Nisipul galben al plajei se întindea în fața ei. În stânga se afla faimosul Hotel del Coronado, iar în dreapta, întinsa Naval Air

Station North Island, care fusese de curând recunoscută drept locul de naștere al aviației marine.

O briză răcoasă îi flutura părul tuns bob, până la nivelul bărbiei, dar nu făcea față stratului generos de Aqua Net, care îl ținea la locul lui. Frankie se așeză pe nisipul rece, își cuprinse genunchii strânși cu brațele și se uită fără țință la valuri. Deasupra ei, pe cer, atârna luna plină. Nu departe, un foc aprins pe plajă strălucea portocaliu; mirosul de fum plutea prin aerul nopții.

Cum își lărgeau femeile lumea? Cum puteau începe o călătorie, fără nici o invitație? Pentru Finley fusese ușor; totul i se așternuse în față. Trebuia să facă ceea ce făcuseră toți bărbații McGrath și Alexander: să-și servească patria cu onoare și apoi să preia afacerea imobiliară a familiei. Pentru Frankie nimeni nu sugerase vreun alt viitor în afara măritişului și a creșterii copiilor.

Auzi râsete în spatele ei și sunetul unor picioare care alergau. O tânără blondă își scosese pantofii la marginea apei și sărea acum în valuri. Rye o urma, râzând, fără să se deranjeze măcar să-și dea jos pantofii. Cineva cânta, fals, *Walk Like a Man*.

Finley se prăbuși lângă Frankie, sprijinindu-se de ea.

– Unde ai fost toată noaptea, păpușă? Mi-a fost dor de tine.

– Hei, Fin, spuse ea încet.

Sprijinindu-se de el, își aminti de viețile lor pe această plajă; în copilărie, construiseră castele elaborate și cumpăraseră înghețată pe băț de la camionul de înghețată care se plimba în sus și-n jos pe Ocean Boulevard în fiecare vară. Petrecuseră nenumărate ore pe plăcile lor de surf, cu picioarele atârându-le de o parte și de cealaltă, stând de vorbă sub soarele fierbinte, așteptând valul perfect, împărțându-și toate secretele.

Împreună, mereu. Cei mai buni prieteni.

Știa de ce avea el nevoie de la ea acum; trebuia să-i spună lui Fin că era mândră de el și să-l trimită pe drumul său cu un zâmbet, dar nu o putea face. Nu se mințiseră niciodată. Nu părea momentul potrivit pentru a începe să o facă.

– Fin, ești sigur că ar trebui să mergi în Vietnam?

– Nu întreba ce poate face țara ta pentru tine; întreabă ce poți face tu pentru țara ta.

Frankie oftă. Ea și Finley îl adoraseră pe președintele Kennedy. Cuvintele lui însemnaseră ceva pentru ei, așa că nu-l putea contrazice acum.

– Știi, dar...

– Nu este periculos, Frankie. Crede-mă! Sunt absolvent al Academiei Navale, ofițer cu un post calduț pe un vas. Mă voi întoarce repede. Abia vei avea timp să-ți fie dor de mine.

Toată lumea spunea același lucru: comunismul era un rău care trebuia oprit; aceștia erau anii Războiului Rece. Timpuri primejdioase. Dacă un om precum președintele Kennedy putea fi împușcat în plină zi de un comunist în Dallas, cum se putea simți vreun american în siguranță? Toată lumea era de acord că nu i se putea permite comunismului să înflorească în Asia, iar Vietnamul era locul în care trebuia oprit.

Știrile de seară arătau soldați zâmbitori care mărșăluiau în grupuri compacte prin jungla vietnameză, făcându-le camera-manilor semne cu degetul mare în sus. Nici o picătură de sânge.

Finley își puse brațul în jurul umerilor ei.

– Îmi va fi dor de tine, Alunică, spuse el.

Ea îi auzi vocea și își dădu seama că și el era speriat de plecare. Ascunsese acest lucru de ea sau îl ascunsese de el însuși?

Și iată-le acolo, teama și îngrijorarea pe care încercase să și le suprime și ignore întreaga seară. Dintr-odată, era prea greu. Nu mai putea ignora adevărul.

Fratele ei pleca la război.

CAPITOLUL 2

În timpul următoarelor șase luni, Frankie îi scrisese fratelui ei în fiecare duminică, după ce se întorceau de la biserică. În schimbul scrisorilor sale, primea unele incredibil de amuzante despre viața sa la bordul navei și despre bufoneriile colegilor săi marinari. Trimitea vederi cu jungla luxuriantă, marea turcoaz și plajele cu nisip de culoarea sării. Îi povestea despre petrecerile de la Clubul Ofițerilor, despre barurile de pe acoperișuri din Saigon și despre vedetele care veneau să ridice moralul trupelor.

În absența lui, Frankie își crescuse numărul de cursuri pe care le urma și termină mai devreme, cu felicitări. Ca proaspătă asistentă, primi prima ei slujbă, în schimbul de noapte al unui mic spital din San Diego. Începuse recent să se gândească să se mute din casa părinților ei într-un apartament propriu, un vis pe care i-l împărtășise lui Finley numai cu o săptămână în urmă. „Gândește-te, Fin! Noi doi, locuind într-un mic apartament lângă plajă. Poate în Santa Monica. Ce bine ne-am distra...” Acum, în această seară rece de sfârșit de noiembrie, coridoarele spitalului erau tăcute. Îmbrăcată în uniformă ei albă, apretată, cu boneta de asistentă prinsă de bobul ei tapat, bine fixat, Frankie mergea în spatele asistentei-șefe, care intră într-un salon privat fără flori și vizitatori, în care dormea o tânără. Lui Frankie i se spusese – din nou – cum să-și facă treaba.

– O liceană de la St. Anne, spuse asistenta-șefă, apoi, pe mutește, adăugă „bebeluș”, ca și cum cuvântul în sine ar fi fost un păcat.

Frankie știa că St. Anne era centrul local pentru mamele necăsătorite, dar era ceva despre care nimeni nu vorbea vreodată: fete care părăseau brusc școala și reveneau câteva luni mai târziu, mai tăcute și arătând mai singure.

– Perfuzia ei are un nivel scăzut. Aș putea...

– Pentru Dumnezeu, domnișoară McGrath, știi că nu ești pregătită pentru asta. De cât timp ești aici? O săptămână?

– Două, doamnă. Și sunt asistentă calificată. Notele mele...

– Nu contează. Pe mine mă interesează abilitățile clinice, și ai puține dintr-acestea. Trebuie să verifici ploștile, să reumpli carafele cu apă, să ajuți pacienții să meargă la toaletă. Când vei fi pregătită să faci mai mult, te anunț.

Frankie oftă pe tăcute. Nu se străduise atât de mult să termine mai repede, învățând ore lungi și epuizante, pentru a putea schimba ploști și aranja perne. Cum putea câștiga deprinderile clinice de care avea nevoie pentru a primi o slujbă la un spital bun?

– Așa că te rog înregistrează și monitorizează toată medicația intravenoasă. Voi avea nevoie de informații curând. Du-te!

Frankie aprobă din cap și își începu vizitele nocturne, trecând din salon în salon.

Era aproape 3.00 dimineața când ajunsese în salonul 107.

Deschise ușa cu grijă, încercând să nu trezească pacientul, dacă nu era nevoie.

– Ai venit să vezi monstrul?

Frankie se opri, nesigură ce să facă.

– Pot veni mai târziu...

– Rămâi! Te rog.

Frankie închise ușa și se îndreptă către pat. Pacientul era un tânăr, cu păr lung, blond și neîngrijit și o față palidă și îngustă. Un petic zburlit de păr șaten și blond era așezat deasupra buzei

sale superioare. Arăta ca un copil care face surf la Trestles, cu excepția scaunului cu rotile din colț.

Frankie putea vedea conturul picioarelor lui, a piciorului lui, sub pătură.

– Te poți uita, spuse el. Este imposibil să nu o faci. Cine nu s-ar uita la un accident de mașină?

– Te deranjez, spuse ea, făcând un pas în spate, începând să se întoarcă.

– Nu pleca! Mă trimit la secția de psihiatrie, pentru că am încercat să mă sinucid. Internare obligatorie sau așa ceva. Ca și cum ei ar ști ce gândesc eu. Oricum, s-ar putea să fii ultima persoană sănătoasă la cap pe care o s-o văd pentru un timp.

Frankie se apropie cu precauție, îi verifică perfuzia și notă ceva pe fișa lui.

– Ar fi trebuit să-mi folosesc pistolul, spuse el.

Frankie nu știa cum să răspundă. Nu mai întâlnise niciodată pe cineva care încercase să se sinucidă. Părea nepoliticos să întrebe de ce, dar la fel de nepoliticos era să tacă.

– Am rezistat 340 de zile în țară. Am crezut că sunt liber să plec acasă. Nu-i bine să mergi pe termen scurt.

În fața confuziei evidente a lui Frankie, el spuse:

– Vietnam. Oftă. Fata mea – Jilly – a rămas cu mine, mi-a scris scrisori de dragoste, până când am călcat pe afurisita aia de Betty Topăitoarea și mi-am pierdut un picior. Se uită în jos. Mi-a spus că mă voi adapta, să aștept un timp. Încerc.

– Fata ta și-a spus asta?

– Nu. O asistentă de la Twelfth Evac Hospital. M-a ajutat enorm. A stat cu mine când mi-am pierdut capul. Se uită la Frankie și se întinse după mâna ei. Poți rămâne până adorm? Am coșmarurile astea...

– Sigur, soldat. Nu plec nicăieri.

Frankie îl ținea încă de mână când el adormi. Nu se putea abține să nu se gândească la Finley și la scrisorile pe care

și le scriau în fiecare săptămână, pline de povești amuzante și de frumusețea vieții la țară. „Ar trebui să vezi mătasea și pietrele prețioase de aici, păpușă. Mama nu s-ar opri niciodată din cumpărături. Și vai cum știu marinarii să petreacă!“ Îi spunea în mod repetat că războiul se termina. Walter Cronkite spusese același lucru la știrile de seară.

Dar războiul era încă în desfășurare.

Iar bărbații mureau. Aparent, își pierdeau picioarele.

„O asistentă de la Twelfth Evac Hospital. M-a ajutat enorm.“

Frankie nu se gândise niciodată la asistentele din Vietnam; ziarele nu pomeneau niciodată de femei. Cu siguranță, nimeni nu vorbea de femei care participau la război.

Și femeile pot fi eroi.

La aceasta, Frankie simți un fel de trezire, deșteptarea unei noi ambiții.

– Mi-aș putea servi țara, îi spuse ea bărbatului a cărui mână o ținea.

Era un gând revoluționar, înspăimântător, palpitant.

Dar o putea face? Cu adevărat?

Cum știai dacă ai suficient curaj pentru ceva de genul acesta? Mai ales ca femeie, crescută să fii o doamnă, al cărei curaj nu trebuise niciodată testat.

Lăsă ideea să o cuprindă, închise ochii, imaginându-și că le spune părinților ei că s-a înrolat în Marină și pleacă în Vietnam, că-i scrie lui Finley o scrisoare: „Felicitări, te rog, m-am alăturat Marinei și pornesc spre Vietnam! Ne vedem curând!“

Dacă o făcea acum, puteau fi acolo împreună. În țară.

Își putea câștiga locul pe peretele eroilor, și nu pentru că făcea o căsătorie bună. Pentru viețile salvate în timpul războiului. Părinții ei aveau să fie atât de mândri de ea, la fel de mândri cum fuseseră de Finley. Toată viața ei, fusese învățată că serviciul militar era o datorie de familie.

„Stai! Gândește-te puțin, Frankie! Ar putea fi periculos.“